Anna z Ingleside

Lucy Maud Montgomeryová

Ilustrovala
Ivona Knechtlová

Albatros

Anna z Ingleside

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Maud Montgomeryová

Anna z Ingleside – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Anna z Ingleside

Lucy Maud Montgomeryová

Anna z Ingleside

Lucy Maud Montgomeryová

Ilustrovala Ivona Knechtlová

Albatros

Přeložila Sára Foitová

Illustrations © Ivona Knechtlová, 2022
Translation © Sára Foitová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06908-1
ISBN e-knihy 978-80-00-07145-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-00-07146-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-00-07144-2 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Kapitola 1

Ten měsíc dnes svítí tak bíle! pomyslela si Anna Blytheová na cestičce v zahradě u Wrightových, kudy stoupala ke vstupním dveřím domu Diany Wrightové, zatímco se do slaného, větříkem zčeřeného vzduchu snášely drobné okvětní plátky třešní.

Na okamžik se zastavila, aby se rozhlédla po kopcích a lesích, které milovala stejně tak dnes jako kdysi. Její milované Avonlea! Domovem jí teď už řadu let byla vesnice Glen St. Mary, v Avonlea však stále bylo něco, co Glen St. Mary nikdy mít nebude. Anna tu na každém kroku potkávala stíny sebe samé… pole, po nichž se procházela, ji vítala… všude kolem zněly ozvěny jejího sladkého minulého života… Zkrátka kam se podívala, tam čekala nějaká přemilá vzpomínka. Každou chvíli narazila na čarovnou zahradu, v níž kvetly všechny růže dob minulých. Anna se domů do Avonlea vždycky vracela ráda, i když měla návštěva tak jako teď vlastně smutný důvod. Přijeli s Gilbertem na pohřeb jeho otce, a Anna se pak zdržela ještě týden. Marilla s paní Lyndeovou nesnesly pomyšlení, že by jim hned zase odjela.

Její starý podkrovní pokojík ve štítu nad terasou byl pro ni vždycky připraven, a když do něj Anna večer po příjezdu vstoupila, všimla si, že jí tam paní Lyndeová nachystala velikou kytici jarních květin, z níž čišel pocit domova… Když do té kytice Anna zabořila tvář, připadalo jí, že v ní jsou všechny vůně těch nezapomenutých let. Čekala tam na ni dávná Anna. V srdci se jí probudila hluboká radost. Štítový pokojík ji objímal… obklopoval… přivinoval si ji. S láskou se podívala na svou starou postel s přehozem od paní Lyndeové, pleteným v lístkovém

vzoru, a dokonalými polštáři s krajkou, kterou paní Lyndeová ručně háčkovala… na Marilliny splétané koberečky na podlaze… na zrcadlo, v němž se odrážela tvář malého sirotka s dosud nepopsaným čelem, tvář dívenky, která tady tu první noc před tolika lety plakala a plakala, dokud neusnula. Anna v tu chvíli zapomněla, že je šťastnou matkou pěti dětí… a Susan Bakerová že doma v Ingleside znovu plete tajuplné dětské botičky. Pro teď byla znovu Annou ze Zeleného domu.

Když vešla paní Lyndeová s čistými ručníky, našla Annu stále ještě zasněně hledět do zrcadla.

„Dobře že jsi zase doma, Anno, to tedy ano. Je to už devět let, co jsi odešla, ale s Marillou se nám po tobě pořád stýská. Teď když se Davy oženil, už tu není tak smutno… Millie je moc milé děvče… a jaké umí koláče! … i když je zvědavá jak veverka. Ale vždycky jsem říkala a vždycky budu říkat, že tebe nikdo nenahradí."

„Ach, ale tohle zrcadlo nejde oklamat, paní Lyndeová. Říká mi úplně jasně: ‚Nejsi už tak mladá jako dřív,'" prohlásila Anna.

„Pleť máš pořád moc hezkou," utěšovala ji paní Lyndeová. „Barvu ve tvářích jsi samozřejmě nikdy moc neměla, takže tu jsi ani ztratit nemohla."

„Každopádně pořád nemám ani náznak druhé brady," řekla Anna zvesela. „A můj pokojík si mě pamatuje, paní Lyndeová. Mám z toho radost… Kdybych se jednou vrátila a zjistila, že na mě zapomněl, bolelo by to. A je krásné zas jednou vidět, jak měsíc vychází nad Strašidelným lesem."

„Vypadá jako velikánské kolo ze zlata, co se koulí po nebi, že ano?" řekla paní Lyndeová s pocitem, že se nebezpečně spouští na divokých básnických křídlech, a byla ráda, že Marilla není v doslechu.

„Podívejte, jak proti němu vystupují ty špičaté jedle… a jak břízy v údolíčku stále natahují paže ke stříbřitému nebi. Jsou z nich teď velké stromy… Když jsem sem přijela, byli to malí drobečci… při tom pomyšlení si přeci jen připadám trochu stará."

„Stromy jsou jako děti," mínila paní Lyndeová. „Je to hrůza, hned vyrostou, jen je člověk na minutu ztratí z dohledu. Podívej se na Freda

Wrighta… je mu teprve třináct, ale je skoro tak vysoký jako jeho otec. Na večeři máme horký slaný koláč s kuřetem a taky jsem pro tebe upekla ty citronové sušenky. A nemusíš se ani za mák bát si zalézt do téhle postele. Dneska jsem povlečení větrala… a Marilla nevěděla, že jsem to udělala, a tak ho vyvětrala znovu… a Millie nevěděla, že jsme postel větraly my, a tak ji vyvětrala ještě potřetí. Doufám, že zítra přijde i Mary Marie Blytheová… pohřby ona měla vždycky ráda."

„Teta Mary Marie… Gilbert jí vždycky říká ‚teta', i když jeho otec byl jen její bratranec … ta mě vždycky oslovuje ‚Aninko'," otřásla se Anna. „A když mě viděla poprvé, po svatbě, řekla mi: ‚To je ti tak zvláštní věc, že si Gilbert vybral tebe. Mohl mít tolik pěkných děvčat.' Možná proto jsem ji nikdy neměla moc ráda… a vím, že Gilbert taky ne, i když mu rodinná soudržnost nedovolí to přiznat."

„Zdrží se Gilbert taky trochu?"

„Ne. Hned zítra večer musí zpátky. Nechal v Glenu pacienta ve velmi vážném stavu."

„V Avonlea ho teď už stejně nic moc nedrží, viď, když mu loni odešla máti. Starý pan Blythe se z její smrti už nevzpamatoval… už zkrátka neměl pro co žít. Blytheovi byli vždycky takoví… odjakživa se moc upínali na pozemské záležitosti. Ale je vážně škoda, že z nich v Avonlea už nikdo nezbyl. Byl to poctivý starý rod. Zato Sloanových… těch tu máme pořád habaděj. Sloanovi jsou pořád Sloanovi a vždycky budou, až do skonání světa, amen."

„Ať už je v Avonlea Sloanových, kolik chce, já si po večeři vyjdu na dlouhou procházku při měsíčku po starém sadu. Nakonec asi budu přeci jen muset do postele… i když spánek za měsíčných nocí mi vždycky připadal jako ztráta času… ráno se ale vzbudím brzy, abych viděla první bledé náznaky ranního světla, jak se přikrádají nad Strašidelným lesem. Obloha se pak promění na korálově růžovou a venku se budou naparovat drozdi… na parapetu možná přistane šedý vrabčák… budu se dívat na zlaté a fialové macešky…"

„Celý záhon bílých narcisků nám ale sežrali králíci," poznamenala smutně paní Lyndeová a kolébavě se vydala dolů. Ulevilo se jí, že s těmi řečmi o měsíci je konec. Anna v tomhle byla vždycky trochu podivínka. A nemělo už zřejmě smysl doufat, že z toho ještě vyroste.

* * *

Diana sešla po chodníčku Anně vstříc. I v měsíčním světle bylo vidět, že má vlasy stále černé, tváře růžové a oči jasné. Ani měsíční svit ovšem nedokázal zakrýt, že je o něco podsaditější než v dávných dívčích letech… a to Diana nikdy nebyla žádné „vyžle", jak se v Avonlea říkávalo.

„Neboj, má drahá… Nezdržím se…"

„Jako bych se zrovna toho bála, prosím tebe," řekla Diana káravě. „Víš, že bych mnohem radši strávila večer s tebou, než abych šla na tu hostinu. Vůbec jsem si tě dost neužila, a pozítří už zase odjíždíš. Ale je to Fredův bratr, to víš… Prostě tam musíme."

„Samozřejmě. Přiběhla jsem jenom na chviličku. Šla jsem naší starou cestou, Di… podél Rusalčiny bystřiny… skrz Strašidelný les…

okrajem vaší staré zahrady s altánkem… a kolem Vrbového ráje. Dokonce jsem se zastavila, abych si na chvilku prohlédla vrby, jak se vzhůru nohama odrážejí na hladině, jako jsme to dělávaly spolu. Tolik vyrostly."

„Všechno tu vyrostlo," souhlasila Diana s povzdechem. „Když se podívám na malého Freda! Všichni jsme se tolik změnili… kromě tebe. Ty se neměníš, Anno. Jak se ti jenom daří zůstat tak štíhlá? Podívej se na mě!"

„Vypadáš teď trochu víc jako vdaná paní, to je fakt," zasmála se Anna. „Ale rozložitost středního věku se ti zatím vyhýbá, Di. A pokud jde o mě a to, jak se neměním… no, paní Donnellová by s tebou souhlasila. Na pohřbu mi řekla, že nevypadám ani o den starší. Zato paní Andrewsová, Harmonova žena, to vidí jinak. Ta mi vpálila: ‚Anno drahá, jak ty jsi uvadla!' Všechno je to v očích toho, kdo se dívá… nebo v jeho svědomí. Já sama cítím, že stárnu, jenom když se dívám na obrázky v časopisech. Ti protagonisté mi začínají připadat až moc mladí. Ale tím se netrapme, Di… zítra budeme zase mladé dívky. To jsem ti přišla říct. Uděláme si odpoledne a večer volno a zajdeme na

všechna naše oblíbená místa… úplně na všechna. Půjdeme jarními poli a starými lesy plnými kapradí. Uvidíme všechny ty staré známé kouty a kopce, kde znovu najdeme své mládí. Na jaře přece není nic nemožné. Zapomeneme na rodičovství a zodpovědnost a budeme právě tak rozpustilé, jako mě paní Lyndeová pořád v skrytu duše vidí. Být rozumná úplně pořád vážně není žádná zábava, Diano."

„Božínku, to zní tak báječně! Strašně ráda bych to podnikla. Ale…"

„Žádné ale. Vím, co si myslíš. ‚Kdo jen přichystá mužům večeři?'"

„To úplně ne. Anna Kordélie zvládne večeři zrovna tak dobře jako já, i když jí je teprve jedenáct," prohlásila Diana hrdě. „Stejně to měla za úkol. Já jsem se chystala na schůzi dobročinného spolku. Ale nepůjdu tam. Půjdu s tebou. Bude to jako splněný sen. Víš, Anno, častokrát večer sedím a jenom si představuju, že jsme zase malé holčičky. Zabalím nám s sebou večeři…"

„A sníme si ji v zahradě Hesterky Grayové… Že tam zahrada Hesterky Grayové pořád ještě je?"

„Snad ano," mínila Diana s pochybností v hlase. „Od svatby jsem tam nebyla. Anna Kordélie ale chodí na výpravy často … ale vždycky jí říkám, že nesmí příliš daleko od domu. Strašně ráda se toulá po lesích… a jednou, když jsem ji v zahradě napomenula, ať nemluví sama k sobě, odpověděla mi, že nemluví k sobě… že prý si povídá s dušemi květin. A víš, jak jsi jí k devátým narozeninám poslala ten čajový servis pro panenky s maličkými růžovými poupátky? Ani jediný kus se jí nerozbil… zachází s tím servisem tak opatrně. Používá ho jenom, když k ní přijdou na čaj Tři zelenáčci. Nemůžu z ní dostat, kdo to má být. Říkám ti, Anno, že v něčem je mnohem víc podobná tobě než mně."

„Možná že ve jméně jest přeci jen více, než soudil Shakespeare. Nezazlívej Anně Kordélii její fantazie, Diano. Je mi líto dětí, které nestrávily aspoň nějaký ten rok ve světě kouzel."

„Na naší škole teď učí Olivia Sloanová," poznamenala Diana pochybovačně. „Má univerzitní titul, víš, a školu převzala jen na rok, aby mohla být nablízku matce. No a ta vždycky říká, že děti se mají vést k tomu, aby čelily realitě."

„Snad jsem se nedožila toho, že *ty*, Diana Wrightová, ještě začneš mluvit jako nějaká Sloanová?“

„Ne… *ne*… NE! Ani trochu se mi nezamlouvá… Má ty samé hrozné, kulaté, upřené modré oči jako celý ten jejich klan. A fantazie Anny Kordélie mi nevadí. Jsou půvabné… stejně jako kdysi ty tvoje. ‚Reality‘ se jí nejspíš ještě v životě dostane až dost.“

„Takže jsme tedy domluvené. Přijď kolem druhé do Zeleného domu, napijeme se trošičku Marillina rybízového vína… i teď ho občas vyrábí, navzdory pastorovi i paní Lyndeové… ať se dostaneme do pěkně ďábelské nálady.“

„Pamatuješ, jak jsi mě tím vínem jednou dočista opila?“ zahihňala se Diana, které Annina „ďábelská“ zmínka nevadila, i když u kohokoli jiného by ji to slovo pohoršilo. Každý přece ví, že Anna podobné věci nemyslí doslova. Je to prostě její styl.

„Zítra si ve všech těch ‚pamatuješ?‘ pěkně zalibujeme, Diano. Teď už tě nebudu zdržovat… Tamhle už Fred chystá bryčku. Ty šaty ti moc sluší.“

„Jsou nové, Fred mě přiměl si je na tu svatbu koupit. Mně připadalo, že si je nemůžeme dovolit, když jsme zrovna postavili novou stodolu, ale Fred prohlásil, že *jeho* žena nebude vypadat jako nějaká chudá příbuzná, když všechny ostatní budou vystrojené jako královny. No není to typický mužský?“

„Teď zníš přesně jako paní Elliottová od nás z Glenu,“ pokárala ji Anna přísně. „Před podobnými sklony by ses měla mít na pozoru. Copak ty bys chtěla žít ve světě bez mužů?“

„To by bylo hrozné,“ přiznala Diana. „Ano, ano, Frede, už běžím. No dobře, *jistě*! Tak tedy zítra, Anno.“

Anna se cestou zpátky zastavila u Rusalčiny bystřiny. Tolik ten starý potůček milovala! Jako by v sobě udržel každý trylek jejího dětského smíchu, který kdy zachytil, a teď jako by ho znovu rozeznával jen pro její uši. Její dávné sny… viděla je v odrazu hladiny průzračné bystřiny… dávné sliby… dávný šepot… potok je všechny uchoval, ševelil o nich… nebylo ale, kdo by ho poslouchal, jen moudré staré smrky ve Strašidelném lese, které poslouchaly odedávna.

Kapitola 2

„Takový překrásný den… jako stvořený pro nás," řekla Diana. „Bojím se ale, že je vzácný. Zítra bude pršet."

„To nevadí. Dnes se budeme opájet jeho krásou, i když třeba zářivé slunce zítra zmizí. Dnes si užijeme své přátelství, i když se zítra budeme muset rozloučit. Podívej na ty dlouhé, zlatavé kopce… ta mlhavě modrá údolí. Jsou *naše*, Diano… je mi jedno, že tamten kopec v dálce je zapsaný v majetku Abnera Sloana… dnes patří *nám*. Vane západní větřík… ten ve mně vždycky probouzí touhu po dobrodružství… a nás dneska čeká dokonalý výlet."

A opravdu tomu tak bylo. Navštívily všechna svá oblíbená místa: Alej milenců, Strašidelný les, Pustou divočinu, Údolí fialek, Březovou pěšinu, Křišťálové jezírko. Něco se přece jen změnilo: kruh z mladých břízek v Pusté divočině, kde měly kdysi dávno domeček na hraní, vyrostl v prstenec vysokých stromů. Březová pěšina, po níž dlouho nikdo nekráčel, zarostla hustým propleteným kapradím. Křišťálové jezírko zmizelo úplně, zbyla po něm jen vlhká, mechovitá proláklina. Ale Údolí fialek stále dělalo čest svému jménu a z mladičké jablůňky, kterou kdysi Gilbert objevil hluboko v lese, se stal obrovský strom, posetý maličkými, na špičce karmínovými poupátky.

Procházely se jen tak, prostovlasé. Anniny vlasy ve slunci dosud zářily jako naleštěný mahagon a Dianiny se leskly havraní černí. Vyměňovaly si pohledy radostné a chápavé, vřelé a přátelské. Chvílemi kráčely mlčky… Anna vždycky tvrdila, že dvě bytosti tak napojené jedna na druhou jako ona s Dianou dovedou své myšlenky navzájem

vycítit. Pak si zase povídaly a vyměňovaly si různá „pamatuješ, jak…?“ „Pamatuješ, jak ses propadla do kurníku u slečen Coppových na Tory Road?“ … „Pamatuješ, jak jsme skočily na tetu Josefínu?“ … „Pamatuješ na náš Klub povídkářů?“ … „Pamatuješ, jak přijela paní Morganová, když sis nabarvila nos načerveno?“ … „Pamatuješ, jak jsme si dávaly oknem znamení pomocí svíčky?“ … „Pamatuješ, jak jsme si užily svatbu slečny Levandule, a na Charlottiny modré pentle?“ … „Pamatuješ na okrašlovací spolek?“ Skoro se jim zdálo, že slyší, jak se napříč uplynulými roky ozývá zvonění jejich smíchu.

Avonleaský okrašlovací spolek byl, jak se ukázalo, dávno minulostí. Zanikl brzy po Annině svatbě.

„Nedokázali ho udržet v chodu, Anno. Mladí v Avonlea už nejsou takoví, jako byli za nás.“

„Nemluv, jako bychom snad už nebyly mladé, Diano. Je nám pouhých patnáct let a jsme spřízněné duše. Vzduch je nejen plný světla… vzduch je světlo. Nejsem si jistá, jestli mi náhodou nenarostla křídla.“

„Mám úplně stejný pocit,“ řekla Diana, která úplně zapomněla, že jazýček její domácí váhy se toho rána ustálil na sedmdesáti kilech. „Často mi připadá, že bych se ráda na chvilku proměnila v ptáčka. Létat musí být tak krásné.“

Krása je obklopovala ze všech stran. V temných lesních královstvích se mihotaly netušené odstíny, třpytily se v lákavých postranních stezkách. Mladé zelené lístky prosévaly paprsky jarního slunce. Všude kolem se ozývaly veselé popěvky. Místy si připadaly, jako by se koupaly v jezírku tekutého zlata. Na každém kroku je pošimrala další svěží jarní vůně… kořenité kapradiny… jedlová míza… blahodárný pach čerstvě zoraných polí. Šly cestou zahalenou závojem kvetoucích divokých třešní… trávou zarostlým polem plným maličkých, sotva vypučených smrčků, jako by se v travinách usadili skřítci… přes potůčky ještě dost úzké, aby je pohodlně přeskočily… míjely bílé sedmikvítky jako hvězdičky pod jedlemi… koberce kudrnatých mladých kapradin… a břízu, z níž nějaký vandal na několika místech serval obal bělavé kůry a odhalil odstíny lýka pod ní. Anna na ni hleděla

tak dlouho, až Diana musela přemítat, proč asi. Neviděla to, co Anna… odstíny od nejčistší smetanově bílé, přes nádherné zlaté tóny, a pak tmavší a tmavší odstíny až po nejhlubší a nejtemnější hnědou vrstvu, která jako by říkala, že všechny břízy, jakkoli jsou navenek chladné a panenské, chovají uvnitř vřelé city.

„V jejich srdcích žhne pravěký oheň země," zamumlala Anna.

A pak, když prošly malou lesní soutěskou plnou muchomůrek, našly zahradu Hesterky Grayové. Příliš se nezměnila. Stále přetékala sladkými květy. Dosud tu bylo plno „červnových lilií", jak Diana říkala bílým narcisům. Třešně zestárly, ale znovu tvořily závěj sněhobílých květů. Růžový chodníček vedoucí středem zahrady byl pořád k rozpoznání a starý val se bělal kvetoucími jahodníky, modral fialkami a zelenal mladičkými kapradinami. Anna s Dianou se usadily k večeři na mechem obrostlé kameny v rohu zahrady, a za zády jim do klesajícího slunce rozvinoval fialové prapory velký šeřík. Obě měly hlad a obě si důkladně vychutnaly vynikající vlastnoručně připravené jídlo.

„Venku všechno chutná tak dobře!" vzdychla si spokojeně Diana. „Ten tvůj čokoládový dort, Anno… no, slova mi teď úplně nestačí, ale zkrátka mi musíš dát recept. Fred by se po něm utloukl. Ten může

sníst, co chce, a nikdy neztloustne. Já vždycky říkám, že už se zákusků ani nedotknu… protože rok od roku přibírám. Tak strašně se bojím, že skončím jako teta Sára… ta byla tak tlustá, že ji vždycky někdo musel vytáhnout na nohy, kdykoli se posadila. Jenže když vidím takovýhle dort… a včera večer na té svatební hostině… vždyť by je to všechny tak urazilo, kdybych nejedla."

„Užila sis tu oslavu?"

„Ale ano, celkem ano. Jenže jsem upadla do spárů Fredovy sestřenice Henrietty… a ta se tak vyžívá ve vyprávění o všech svých operacích a o všem, co při nich cítila, a jak by jí bylo co nevidět prasklo slepé střevo, kdyby jí ho včas nevyndali. ‚Patnáct stehů jsem tam měla. Ach, Diano, co já si vytrpěla!' No, tak aspoň ona z toho měla potěšení, když já ne. A je fakt, že opravdu trpěla, tak co by si nemohla trochu užít, že o tom teď může vyprávět? Jim byl strašně vtipný… i když jestli se to za mák líbilo Mary Alici, to ti tedy nevím… No dobře, tak jenom malinký kousíček… To už máš prašť jako uhoď, že ano… Jeden malý drobet už toho moc nezmění… No, ale Jim říkal jednu věc… a sice že noc před svatbou byl tak vyděšený, až měl pocit, že snad sedne na trajekt a prchne. Tvrdil, že takhle se cítí každý ženich, jen kdyby to řekli upřímně. Ale Gilbert ani Fred se takhle určitě necítili, Anno, že ne?"

„Jsem si jistá, že ne."

„To mi říkal i Fred, když jsem se ho na to ptala. Prý se bál jenom toho, že si to na poslední chvíli rozmyslím já, jako Rose Spencerová. Ale těžko říct, co si mužští doopravdy myslí. Teď rozhodně nemá smysl se tím trápit. Takové krásné odpoledne jsme si užily! Jako bychom si zopakovaly celou spoustu dávných chvilek štěstí. Kéž bys nemusela zítra odjet, Anno."

„A nemohla bys někdy v létě přijet na návštěvu do Ingleside, Diano? Dřív, než… no, než přijde čas, kdy nějakou dobu nebudu přijímat návštěvy."

„Já bych strašně ráda. Ale během léta je pro mě skoro nemožné se odsud trhnout. Na hospodářství je vždycky tolik práce."

„Konečně přijede Rebecca Dewová, z toho mám radost… a obávám se, že se dostaví i teta Mary Marie. Alespoň to naznačila Gilbertovi. On o ni nestojí ani o trochu víc než já… jenže je to jeho příbuzná, a tak pro ni musí mít vždycky dveře otevřené."

„Možná přijedu v zimě. Moc ráda bych zase viděla Ingleside. Máš tam krásný domov, Anno… a krásnou rodinu."

„Ingleside je opravdu krásný dům… a teď už ho opravdu miluju. Kdysi jsem si myslela, že si ho nikdy neoblíbím. Když jsme se stěhovali, nesnášela jsem ho… právě pro všechny jeho přednosti. Jako by urážely náš první domov, můj milovaný vysněný domeček. Vzpomínám si, jak jsem Gilbertovi na odchodu lítostivě říkala: ‚Byli jsme tu tak šťastní. Stejně šťastní už nikde nebudeme.' Nějakou dobu jsem si vychutnávala luxus stesku po starém domově. A pak… pak jsem uviděla, že začínají klíčit drobné kořínky lásky k Ingleside. Bojovala jsem proti tomu, opravdu… ale nakonec jsem to musela vzdát a uznat, že jsem si Ingleside zamilovala. A od té doby ho mám rok od roku radši. Není to příliš starý dům… příliš staré domy bývají smutné. A není ani příliš nový… příliš mladé domy bývají zase neotesané. Ingleside je příjemný dům. Mám ráda každičkou místnost v něm. Každá má nějakou svoji chybu, ale i přednost… něco, co ji odlišuje od ostatních a dodává jí charakter. Miluju všechny ty velkolepé stromy kolem. Nevím, kdo je sázel, ale kdykoli jdu nahoru, zastavím se na odpočívadle… na chviličku se posadím a řeknu si: ‚Bůh žehnej tomu, kdo ty stromy zasadil, ať už to byl kdokoli.' Máme stromů kolem domu až příliš, ale ani jednoho se nedokážeme vzdát."

„Zrovna jako Fred. Tu obrovskou vrbu na jižní straně domu dočista zbožňuje. Pořád mu říkám, že nám kazí výhled z obývacího pokoje, ale on vždycky řekne jen: ‚Jak bys chtěla porazit něco tak krásného – i když třeba zastiňuje výhled z okna?' A tak vrba zůstává… a je doopravdy krásná. Proto našemu domu říkáme farma U Osamělé vrby. Ingleside je nádherné jméno. Působí tak přívětivě."

„To říkal i Gilbert. Dalo nám dost zabrat, než jsme domu vybrali jméno. Zkusili jsme několik různých, ale žádné jako by úplně nepasovalo.

Ale když nás napadlo jméno Ingleside, bylo jasné, že to je ono. Jsem ráda, že máme takový prostorný dům… naše rodina ho potřebuje. Děti ho taky milují, i když jsou ještě malé."

„Jsou to taková zlatíčka!" Diana si nenápadně ukrojila další „drobet" čokoládového dortu. „I moje děti jsou rozkošné… ale ty tvoje v sobě mají ještě něco jiného… a ta dvojčata! To ti opravdu závidím. Vždycky jsem toužila po dvojčatech."

„No jistě, u mě ani nebyla jiná možnost… dvojčata jsou mi prostě souzena. Ale jsem zklamaná, že si nejsou vůbec podobné… vážně ani trochu. Ale Nan je moc hezká, má hnědé vlasy i oči a překrásnou pleť. A Di je tatínkova oblíbenkyně, protože má zelené oči a zrzavé vlasy… zrzavé a trochu kudrnaté. Shirley je zase Susanin miláček… když se narodil, bylo mi tak dlouho zle a ona se o něj tak moc starala, až si myslím, že ho opravdu má za vlastního. Říká mu ‚můj snědý chlapeček' a strašlivě ho rozmazluje."

„A je pořád ještě dost malý, že k němu v noci můžeš přijít, a když vidíš, že ze sebe skopal všechny deky, zase ho pěkně přikrýt," poznamenala Diana se závistí v hlase. „Jackovi je devět, a už nechce, abych ho chodila přikrývat. Že prý je na to už velký. A já to dělávala tak strašně ráda! Ach, kéž by děti tak rychle nerostly."

„Z mých dětí ještě nikdo v téhle fázi není… i když je fakt, že co Jem chodí do školy, už se mě nechce držet za ruku, když spolu jdeme po vesnici," vzdychla si Anna. „Ale on, Walter i Shirley ještě pořád chtějí, abych je večer ukládala. Walter z toho někdy udělá hotové představení."

„A taky se ještě nemusíš strachovat, co z nich bude. Jack strašně chce být vojákem, až vyroste… vojákem! Jen pomysli!"

„Moc bych se tím nerozrušovala, Diano. Zapomene na to, jakmile přijde nějaký jiný zájem. Válka je věc minulosti. Jem si představuje, že bude námořníkem jako kapitán Jim… a Walter se tváří, že bude básníkem. Je úplně jiný než ostatní. Všichni ale milují stromy a rádi si hrají v ‚Dolině', jak tomu říkají – to je malé údolíčko hned pod domem, plné vílích stezek a s potůčkem. Nic zvláštního… pro ostatní je to jen Dolina, ale pro ně pohádkové království. Každé z dětí má své mouchy… ale není to špatná banda… a naštěstí u nás nikdy není nedostatek lásky. Tak mě těší pomyšlení, že zítra večer touhle dobou už budu doma v Ingleside, budu svým dětičkám vyprávět pohádky

na dobrou noc a udělím náležitou dávku chvály Susaniným okrasným kapradinám a pantoflíčkům. Na kapradiny má Susan vysloveně štěstí. Nikdo je neumí pěstovat líp než ona. Kapradiny jí dokážu chválit upřímně… ale ty pantoflíčky, Diano! Vůbec mi nepřipadají jako květiny. Nikdy bych ale neranila její city tím, že bych jí to na rovinu řekla. Vždycky se tomu nějak vyhnu. Prozřetelnost mi zatím vždycky pomohla. Susan je takový poklad… Neumím si představit, co bych si bez ní počala. A to si vzpomínám, že jsem ji měla za cizí. Ano, je krásné myslet na návrat domů, a zároveň jsem smutná, že musím opustit Zelený dům. Mám se tu tak krásně… s Marillou… a s tebou. Naše přátelství je krásná věc, a vždycky bylo, Diano."

„Ano… a vždycky jsme… chci říct… neumím to vyjádřit tak jako ty, Anno… ale opravdu jsme vždycky dodržely svůj ‚slavnostní slib', viď, že ano?"

„Vždycky… a nikdy ho neporušíme."

Annina ruka zabloudila do Dianiny dlaně. Dlouho seděly v mlčení příliš sladkém, než aby ho směla pokazit slova. Na trávu a květiny a zelené louky za nimi padaly dlouhé, klidné večerní stíny. Slunce klesalo… šedorůžové odstíny na nebi se prohloubily a pak bledly za zamyšlenými stromy… zahradu Hesterky Grayové, kam teď nikdy nikdo nechodil, postupně ovládl jarní soumrak. Večerní vzduch zdobilo pískání drozdích flétniček a nad bílými třešněmi vyšla veliká hvězda.

„První hvězda je vždycky jako zázrak," řekla Anna zasněně.

„Mohla bych tu sedět navždycky," poznamenala Diana. „Strašně se mi odsud nechce."

„Mně taky ne… ale je fakt, že jsme si jen hrály, že nám je zase patnáct. Musíme pamatovat i na svoje rodinné povinnosti. Ale ta vůně šeříků! Napadlo tě někdy, Diano, že vůně šeříků je jaksi… ne tak úplně… cudná? Gilbert se tomu jen směje… šeříky zbožňuje… ale mně vždycky připadá, jako by připomínaly něco tajemného a až příliš sladkého."

„Na můj vkus je ta vůně do domu moc těžká," mínila Diana. Vzala do ruky talíř se zbytkem čokoládového dortu… toužebně se na něj

zadívala… a pak zavrtěla hlavou a s výrazem ohromné ušlechtilosti a sebezapření ho uklidila do piknikového koše.

„Diano, nebylo by zábavné teď po cestě domů potkat nás dvě jako holky, jak běžíme Alejí milenců?“

Diana se trochu otřásla.

„Ne, ne, myslím, že to by zrovna zábavné nebylo, Anno. Nevšimla jsem si, že už je taková tma. Za denního světla je příjemné si podobné věci představovat, ale…“

Kráčely domů tiše, mlčky, něžně, s kopci hořícími nádherou zapadajícího slunce za zády a se srdcem plným nehynoucí vzájemné lásky.

Kapitola 3

Týden plný příjemných událostí Anna zakončila tím, že poslední den ráno zanesla květiny na Matoušův hrob a odpoledne vyrazila vlakem z Carmody domů. Chvíli myslela na všechno to, co miluje v Avonlea, a pak se jí myšlenky rozběhly napřed, ke všemu milovanému v Ingleside. Srdce jí celou cestu zpívalo, protože se vracela do svého radostného domova… do domu, kde každý *cítil*, že je to opravdu domov… do domu neustále plného smíchu a stříbrných hrnků a momentek a dětiček… rozkošných kudrlinek a buclatých kolínek… a pokojů, které ji budou vítat… místností, kde na ni trpělivě čekají její židle i šaty ve skříni… kde se vždycky slaví nějaké drobné výročí a šeptem sdílí nějaké malé tajemství.

Je to krása, když se člověk těší domů, pomyslela si Anna a vylovila z kabelky dopis od synka, nad kterým se předchozího večera vesele smála a hrdě ho předčítala všem v Zeleném domě… první dopis, který kdy od některého ze svých dětí dostala. Na to, že ho psal sedmiletý klučík, který se ve škole učil psát teprve rok, to byl docela dobrý dopis, přestože Jemův pravopis byl místy trochu nejistý a v jednom rohu trůnila veliká kaňka.

Di v nocy brečela a brečela protože
jýček Tommy Drew že jí upálý
panenku na hraňici. Swan nám

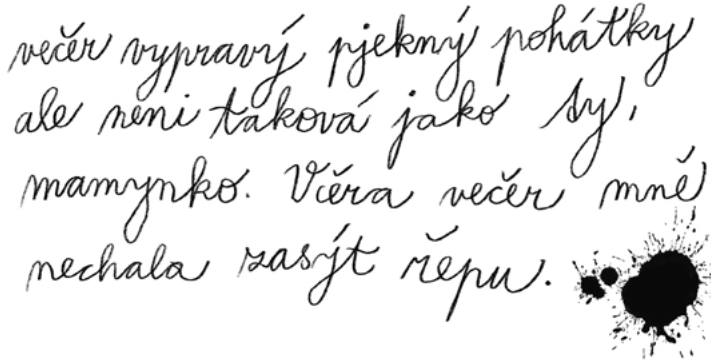

„Jak jsem jen mohla být šťastná, když jsem byla celý týden daleko od nich?“ pokárala se v duchu paní domu jménem Ingleside.

„To je krása, když člověka na konci dlouhé cesty někdo čeká!“ zvolala, když v Glen St. Mary vystoupila z vlaku rovnou do Gilbertovy náruče. Nikdy nevěděla jistě, jestli ji Gilbert na nádraží vyzvedne nebo ne… každou chvíli někdo umíral nebo se jiný rodil… ale když ji tam nečekal, nikdy to nebyl tak docela správný návrat. A zrovna měl na sobě tak hezký nový světle šedý oblek! *(Ještěže jsem si k hnědému cestovnímu kostýmku dneska vzala tu nabíranou krémovou halenku, přestože paní Lyndeové připadalo jako bláznivina oblékat si ji na cestu. Kdybych ji neměla, teď by mi to před Gilbertem tak neslušelo.)*

Ingleside celý zářil, na verandě visely veselé lampiony. Anna se radostně rozběhla po cestičce lemované žlutými narcisy.

„Ingleside, jsem doma!“ zavolala.

Všichni se kolem ní seběhli… smáli se, vykřikovali, žertovali… zatímco Susan Bakerová se způsobně usmívala kousek stranou. Každé z dětí pro Annu zvlášť natrhalo kytici, dokonce i dvouletý Shirley.

„Ach, to je ale báječné přivítání! Celý Ingleside vypadá tak šťastně. Je to úžasné, že mě moje rodina tak ráda vidí.“

„Jestli ještě někdy odjedeš, maminko,“ prohlásil Jem vážně, „půjdu si chytit apencicidydu.“

„Jak se to dělá?“ zajímal se Walter.

„Psst!“ Jem do Waltera nenápadně dloubnul a zašeptal: „To je jako nějaká bolístka… ale já chci maminku jenom postrašit, aby nikam nejezdila.“

Anna chtěla jako první udělat snad sto věcí, nevěděla, co dřív… jestli napřed všechny obejmout… vyběhnout do soumraku a natrhat si macešky… macešky byly kolem Ingleside všude… zvednout z koberce pohozenou, ošoupanou panenku… vyslechnout si od každého pár drbů a novinek. Jak si Nan strčila do nosu víčko od vazelíny, když byl pan doktor zrovna u pacientů, a Susan z toho skoro ruply nervy… „Byla to docela perná chvilka, milá pani doktorová, to vám povídám“… Jak kráva paní Palmerové sežrala sedmapadesát hřebíků a musel přijet veterinář z Charlottetownu… Jak roztržitá paní Douglasová odešla do kostela *bez klobouku*… Jak tatínek vyplel ze záhonu všechny pampelišky… „A to mezi záplavou miminek, milá pani doktorová… odrodil jich osm, jen za tu dobu, co jste byla pryč“… Jak si pan Tom Flagg obarvil knír… „A to je jeho žena po smrti sotva dva roky“… Jak Rose Maxwellová z přístavu pustila k vodě Jima Hudsona z Glenu a on jí poslal účet za všechno, co za ni utratil… Jak úžasné množství lidí přišlo na pohřeb paní Warrenové… Jak kočce Cartera Flagga někdo ukousl kus kůže u kořene ocasu… Jak Shirleyho našli stát ve stáji přímo pod jedním z koní… „Milá pani doktorová, já po tomhle otřesu už nikdy nebudu ve svý kůži“… Jak švestky v zahradě bohužel nejspíš napadla houba… Jak Di celý den zpívala pořád dokola „Maminka se vrací domů“ na melodii „Prší, prší, jen se leje“… Jak u Reesů mají koťátko, které šilhá, protože se narodilo s otevřenýma očima… Jak si Jem omylem sedl na mucholapku, než si ráno natáhl kalhoty… A jak Drobek spadl do barelu s vodou.

„Skorem se utopil, milá pani doktorová, ale pan doktor naštěstí slyšel jeho kvílení – za pět minut dvanáct, no vážně! – a vytáhl ho za zadní ven.“ (Maminko, Susan asi neumí hodiny, vždyť bylo šest večer a ne za pět minut dvanáct!)

„Vypadá to, že se zotavil docela dobře,“ řekla Anna a pohladila černobílé křivky spokojeného kocoura s mohutnými čelistmi, který klidně

předl na křesle u krbu. V Ingleside nebylo nikdy úplně radno se posadit, aniž člověk napřed zkontroloval, jestli na židli či křesle není nějaká kočka. Susan, která kočky původně nijak zvlášť nemilovala, prohlašovala, že byla donucena si je ve vlastním zájmu oblíbit. A pokud jde o Drobka – to jméno mu přisoudil Gilbert, když ho Nan před rokem přinesla domů jako ubohé, vychrtlé kotě, které trápili nějací vesničtí kluci, a ta přezdívka se ujala, i když teď už se na mohutného kocoura vůbec nehodila.

„Ale… Susan! Co se stalo s Gogem a Magogem? Snad se nerozbili…?“

„Ale ne, ne, milá pani doktorová,“ zvolala Susan, prudce zčervenala hanbou a vystřelila z místnosti. Zakrátko se vrátila i s oběma porcelánovými psy, kteří vždycky strážili inglesideský rodinný krb. „Nechápu, jak jsem je mohla zapomenout vrátit na místo, než jste přijela. Víte, milá pani doktorová, den po vašem odjezdu se tu stavila pani Dayová z Charlottetownu… a víte, jak převelice je slušná a jemná. Walterovi připadalo, že by ji měl bavit, a začal tím, že jí ukázal psy.

‚Tenhleten je Grog a tenhleten Magor,' řekl jí, chudáček náš nevinný. Byla jsem v šoku… i když výraz paní Dayové byl v tu chvíli k nezaplacení, to je fakt. Vysvětlila jsem jí to, jak nejlíp jsem uměla, aby si nemyslela, že jsme úplně zkažená rodina, ale rozhodla jsem se ty psy radši uklidit do skříně s ostatním porcelánem, dokud se nevrátíte."

„Mamí, můžeme se už navečeřet?" zakvílel žalostně Jem. „Úplně mě v bříšku ohryzává hlady. Jo, a mamí, uvařili jsme jídlo, co mají všichni nejradši!"

„Svatá pravda," zakřenila se Susan. „Říkali jsme si, že váš návrat musíme pořádně oslavit, milá pani doktorová. Ale kde máme Waltera? Tenhle týden má právo svolávat gongem k jídlu on, drahoušek náš."

Večeře byla velkolepá… a ukládání všech dětiček dokonalé potěšení. Susan Anně při té zvláštní příležitosti dokonce dovolila uložit i Shirleyho.

„Dneska je neobyčejný den, milá pani doktorová," pronesla slavnostně.

„Ach, Susan, žádný den ale není obyčejný. *Každý* má v sobě něco, co žádný jiný nemá. Nevšimla jste si?"

„To je svatá pravda, milá pani doktorová. Dokonce i minulý pátek, kdy v jednom kuse lilo a bylo vážně ošklivo, najednou vyrašily poupata na mým velkým růžovým muškátu, po třech dlouhých letech, kdy odmítal kvést. A všimla jste si už mých pantoflíčků, milá pani doktorová?"

„Jestli jsem si jich všimla! Takové pantoflíčky jsem jakživa neviděla, Susan. Jak to jen děláte?" *(A vida, zvládla jsem Susan potěšit, a přitom nezalhat. Opravdu jsem takové nikdy neviděla... Díkybohu!)*

„Je to výsledek neustálý pozornosti a péče, milá pani doktorová. Ale měly bychom probrat jednu věc. Myslím, že Walter *něco tuší.* Určitě mu někdo z glenských dětí něco řekl. Tolik dětí dneska ví víc, než je zdrávo. Walter mi tuhle povídá, tak jako přemýšlivě: ‚Susan,' povídá mi, ‚jsou miminka strašně drahá věc?' Byla jsem trochu zaskočená, ale nehnula jsem ani brvou. ‚Někdo si myslí, že děti jsou zbytečný luxus,' řekla jsem mu, ‚ale u nás v Ingleside jsou naopak nezbytnost.' A v duchu jsem si nadávala, že jsem si nahlas stěžovala na ceny v obchodech

v Glenu. Obávám se, že jsem tím chlapci nasadila brouka do hlavy. Ale když vám něco řekne, milá pani doktorová, aspoň budete připravená."

„Určitě jste tu situaci zvládla na jedničku, Susan," řekla Anna vážně. „A stejně si myslím, že je čas jim všem říct, v co doufáme."

Nejlepší ze všeho ale bylo, když za ní přišel Gilbert. Stála u svého okna a dívala se, jak se od moře přikrádá mlha, přes měsícem osvětlené duny a přístav a do dlouhého, úzkého údolí, do nějž shlížel jejich dům a v němž se choulila vesnice Glen St. Mary.

„Co může být lepšího než po těžkém dni přijít domů a najít tam tebe! Jsi šťastná, moje nejannovatější Anno?"

„Šťastná!" Anna se sklonila, aby si přičichla k váze plné jabloňových květů, které jí na stolek připravil Jem. Cítila se obklopená a prostoupená láskou. „Nejmilejší Gilberte, bylo nádherné se na týden zase stát Annou ze Zeleného domu, ale ještě stokrát nádhernější je vrátit se sem a být zase Annou z Ingleside."

Kapitola 4

„V žádném případě," prohlásil doktor Blythe tónem, kterému Jem dobře rozuměl.

Jemovi bylo jasné, že táta názor rozhodně nezmění a že máma se ho rozhodně nepokusí přesvědčit. Zcela jasně viděl, že v tomhle jsou rodiče zajedno. Jemovy oříškově hnědé oči ztmavly hněvem a zklamáním, jak je upíral na svoje kruté rodiče… hleděl na ně přímo *zlostně* … a o to zlostněji, že rodiče jeho zloba vůbec nevyváděla z rovnováhy, oba klidně pokračovali v jídle, jako by se nechumelilo, což ho dohánělo k zuřivosti. Teta Mary Marie si jeho zlobných pohledů samozřejmě všimla… jejím truchlivým bleděmodrým očím neuniklo nic … ale zdálo se, že na něj hledí s pobavením.

Celé odpoledne si s ním hrál Bertie Shakespeare Drew… Walter byl ten den v bývalém Annině vysněném domečku, kde si hrál s Kennethem a Persis Fordovými… a Bertie Shakespeare Jemovi řekl, že všichni kluci z Glenu jdou večer dolů k ústí přístavu, aby se podívali, jak kapitán Bill Taylor tetuje svému bratranci Joeovi Drewovi na paži hada. On, Bertie Shakespeare, tam určitě jde, a nechce Jem jít taky? Bude to velká zábava. Jem se okamžitě nadchnul a toužil se přidat; a teď mu bylo řečeno, že to nepřipadá v úvahu.

„Jeden z mnoha důvodů je," řekl tatínek, „že až dolů k přístavu je to na tebe moc daleko. Ostatní se budou vracet moc pozdě, a ty máš být v posteli v osm, synku."

„To já jako dítě chodila spát v sedm, večer co večer," prohlásila teta Mary Marie.

„Musíš počkat, až budeš starší, Jeme, pak budeš moct večer chodit takhle daleko," dodala maminka.

„Tos ale říkala už minulý týden," zvolal Jem pobouřeně, „a teď už přece jsem starší. Jako bych byl malé mimino! Bertie tam jde, a ten je stejně starý jako já."

„Řádí tu spalničky," pronesla teta Mary Marie temným hlasem. „Mohl bys chytit spalničky, Jamesi."

Jem nesnášel, když mu někdo říkal Jamesi. A ona mu tak říkala vždycky.

„Já ale spalničky chci," zamumlal vzpurně. Potom zachytil tátův pohled a trochu se uklidnil. Táta nikomu nedovolil, aby tetě Mary Marii drze odmlouval. Jem tetu Mary Marii nesnášel. Teta Diana i teta Marilla byly tak skvělé tetičky, ale taková teta jako Mary Marie, to bylo v Jemově životě něco dočista neznámého.

„No dobře," řekl vzdorovitě s pohledem upřeným na mámu, aby si nikdo nemyslel, že snad mluví na tetu Mary Marii, „tak mě nemusíš

mít ráda, když nechceš. Ale jak se ti bude líbit, až odjedu do Afriky střílet tygry?“

„V Africe žádní tygři nejsou, broučku,“ upozornila ho matka jemně.

„No tak lvy!“ zařval Jem. Tak oni jsou rozhodnutí mu dokázat, že se plete, jo? Budou se mu smát, jo? On jim ukáže! „Nemůžeš říct, že v Africe nejsou lvi. V Africe jsou *miliony* lvů. Afrika je lvů *plná*!“

Máma s tátou se zase jenom usmáli, k velké nelibosti tety Mary Marie. Taková netrpělivost by se dětem zásadně neměla trpět.

„No a prozatím,“ vložila se do toho Susan, která byla rozpolcená – na jedné straně sympatizovala s malým Jemem, na druhé byla přesvědčená o správnosti rozhodnutí pana a paní doktorových nepustit ho s tím vesnickým gangem dolů do přístavu za tím pochybným ožralou, kapitánem Billem Taylorem –, „si dej perník se šlehačkou, Jeme, miláčku.“

Perník se šlehačkou byl Jemův nejoblíbenější dezert. Dnes večer ale ani ten neměl šanci upokojit jeho rozbouřenou dušičku.

„Nechci!“ odmítl trucovitě. Vstal od stolu a mašíroval pryč, jen u dveří se otočil, aby vypálil jednu poslední salvu vzdoru.

„A stejně nepudu do postele dřív než v devět, abyste věděli. A až vyrostu, tak už *nikdy* nepudu spát. Budu vzhůru celou noc… každou noc… a *celej* se nechám potetovat. Budu tak zlej, jak jenom to jde. Uvidíte.“

„Mnohem lepší by bylo ‚nepůjdu‘, ‚celý‘ a ‚zlý‘, broučku,“ opravila ho matka.

Copak je nedokáže obměkčit *vůbec nic*?

„Můj názor tu nejspíš nikoho nezajímá, Aninko, ale já kdybych takhle mluvila se svými rodiči, dostala bych výprask, až by se ze mě kouřilo,“ prohodila teta Mary Marie. „Podle mě je velká škoda, že rákosky dnes v některých rodinách stojí nečinně v koutě.“

„Jem za nic nemůže,“ vyštěkla Susan, když viděla, že pan doktor ani paní doktorová se nechystají na to tetě nic říct. Ona, Susan, ale nehodlá dopustit, aby tohle Mary Marii Blytheové jen tak prošlo. „To Bertie Shakespeare Drew ho do toho zatáhl, nakukal mu, jaká to

bude zábava, dívat se, jak se Joe Drew nechává tetovat. Byl tu celý odpoledne a vplížil se mi do kuchyně a vzal mi nejlepší hliníkový hrnec, ze kterýho si udělal helmu. Že prý si hrajou na vojáky. Pak si dělali lodičky ze šindelů a promočili se na kost, když se na nich plavili v potůčku v Dolině. A pak dobrou hodinu poskakovali po dvoře a dělali u toho podivný zvuky – hráli si na žáby. Na žáby! Žádný div, že malý Jem je utahaný a ne tak úplně ve svý kůži. Když není takhle grogy, je to to nejvychovanější dítě, co svět viděl, to se můžete spolehnout."

Teta Mary Marie k Susaninu rozčilení neřekla nic. Nikdy na ni u jídla nemluvila, čímž dávala najevo svůj nesouhlas s tím, že Susan Bakerová vůbec sedává s rodinou u stolu.

To si Anna se Susan vyjasnila už před tetiným příjezdem. Když měli v Ingleside společnost, Susan, která „znala svý místo", nikdy s rodinou u jídla nesedávala ani to nečekala.

„Ale teta Mary Marie není žádná společnost," prohlásila Anna. „Je jenom členka rodiny… a to jste vy taky, Susan."

Susan se nakonec poddala, a dokonce s trochou tajného uspokojení – teď Mary Marie Blytheová uvidí, že Susan není žádná obyčejná služka. S tetou Mary Marií se nikdy nesetkala, ale Susanina neteř, dcera její sestry Matildy, pro Mary Marii kdysi v Charlottetownu pracovala a dopodrobna o ní Susan vyprávěla.

„Nebudu před vámi předstírat, Susan, že jsem z návštěvy tety Mary Marie kdovíjak nadšená, a zvlášť teď," přiznala jí upřímně Anna. „Napsala ale Gilbertovi, jestli by mohla na pár týdnů přijet… a víte, jak se pan doktor k podobným věcem staví…"

„A to je jeho svatý právo," potvrdila přísně Susan. „Co má člověk dělat, když ne držet s vlastní krví? Ale pokud jde o těch pár týdnů… no, milá pani doktorová, nechci malovat čerty na zeď… ale švagrová mojí sestry Matildy k nim takhle přijela na návštěvu ‚na pár týdnů' a zůstala u nich dvacet let."

„Nemyslím, že bychom se museli obávat něčeho takového, Susan," usmála se Anna. „Teta Mary Marie má v Charlottetownu moc pěkný vlastní dům. Je pro ni ale v poslední době hodně velký a je tam sama.